

ת"פ 37468/04/13 - מדינת ישראל נגד וליד תלחמי

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 37468-04-13 מדינת ישראל נ' תלחמי
בפני כב' השופטת דיאנה סלע
המאשימה
מדינת ישראל
- נגד -
הנאשם
וליד תלחמי
הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו חבלה חמורה בנסיבות מחמירות- עבירה לפי סעיף 333 + 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

1. העובדות המפורטות בכתב האישום.

א. ביום 25/10/12 בשעות הצהריים (להלן: מועד האירוע), הגיע הנאשם, לקוח של מפעל "א.א. אברהים עבודות נירוסטה" במושב חוסן (להלן: המפעל), בו עבד המתלונן ערואה נג'אר (להלן: ערואה או המתלונן), וביקש לקחת תוצרת של המפעל. המתלונן אמר לנאשם כי אינו יכול לקחתה, וביקש ממנו לעזוב את המקום.

ב. הנאשם החל לקלל את המתלונן ודחף אותו בידיו. מיד לאחר מכן, הרים הנאשם מהרצפה מוט מתכתי זוויתי עם קצוות מושחזים באורך של כ-57 ס"מ (להלן: המוט), והטיח אותו לעבר ראשו של המתלונן בכוונה לפגוע בראשו. המתלונן, אשר ביקש להגן על ראשו מפני חבטת המוט, נחבל מהמוט בידו השמאלית. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרם למתלונן פצע חתך במרווח בין האגודל לאצבע השנייה, והוא נפגע בגיד ובעצב של האגודל מימין. המתלונן אושפז בבית החולים מיום 25/10/12 עד יום 28/10/12, ועבר ניתוח בהרדמה כללית לתפירת הגיד של שריר מכופף האגודל, ושל ענף עצב הרדיאלי החיצוני.

במעשיו המתוארים לעיל חבל הנאשם במתלונן באמצעות המוט, המהווה נשק קר, וגרם לו חבלה חמורה שלא כדין.

2. תשובת הנאשם

הנאשם אישר את האמור בסעיף 1.א, הודה בכך כי קילל את המתלונן, אך אמר שלא דחף אותו. לדבריו, התפתח ביניהם ויכוח מילולי, "הנאשם החזיק במוט או בכלי כדי שהמתלונן לא יתקוף אותו, ואז כשהמתלונן בא לקחת את כלי הנירוסטה מידו של הנאשם הוא נפצע בידו השמאלית, הוא נחתך מכלי הנירוסטה". (עמ' 4 לפרוט', ש' 10-15).

3. אין למעשה חולק על כך כי המתלונן נחתך מהמוט שהחזיק הנאשם בידו, והשאלה היא מה היו הנסיבות המדויקות בהן נחתך. על אף האמור בתשובתו לכתב האישום, היתה גרסתו של הנאשם בהודעתו במשטרה ובעדותו בבית המשפט, כי במהלך הויכוח ביניהם הרים המתלונן

צינור אויר, כי המתלונן תפס בידו את המוט כדי להגן על עצמו ולהרתיע את המתלונן, ומשתפס האחרון במוט, נפצע בידו.

במהלך שמיעת הראיות התברר כי המתלונן הגיש או מתעתד להגיש נגד הנאשם תביעה אזרחית בגין פציעתו, וחלק מהחקירות הנגדיות התייחסו לאובדן כושר השתכרותו. יאמר כבר עתה כי נזקים אלה אינם חלק מעובדות כתב האישום, וההתייחסות אליהם תהיה עקיפה בלבד, כחלק מסוגית המהימנות של הצדדים.

4. גדר המחלוקת

כיצד נחבל המתלונן מהכלי שהחזיק הנאשם? האם הרים המתלונן צינור אויר בידו במהלך הויכוח המילולי בינו לבין הנאשם? האם היכה הנאשם את המתלונן באמצעות המוט ופגע בידו השמאלית, או שמא המתלונן משך את המוט מידו של הנאשם וכתוצאה מכך נחבל?

5. המאשימה ביקשה לבסס את ראיותיה על עדויותיהם של המתלונן, מעבידו אברהים שהלה (להלן: אברהים), ועובדים נוספים שהיו עדים לאירוע, וביניהם עקאב דכוואר (להלן: עקאב) ופאיק נאסר (להלן: פאיק). כן הסתמכה על חוות דעת פתולוגית של פרופ' יהודה היס (להלן: פרופ' היס) לגבי מנגנון הפציעה, האורטופד ד"ר עלי נג'אר (להלן: ד"ר נג'אר) לגבי מצבו של המתלונן מיד לאחר הפציעה, ועל אנשי משטרה שהיו מעורבים בחקירת התיק.

ההגנה סמכה טענותיה על עדותו של הנאשם, העובד נעים חאג' (להלן: נעים), וכן על עדות החוקר הפרטי יורם כהן (להלן: יורם), לגבי עבודתו של המתלונן לאחר הפציעה.

6. השתלשלות העניינים לאחר פציעת המתלונן.

א. ביום 25/10/12 מיד לאחר האירוע, הגיע המתלונן למשטרה כשהוא פצוע בידו השמאלית, וסיפר שהותקף על ידי הנאשם, תושב שפרעם העובד איתו במפעל לנירוסטה במושב חוסן, אצל אברהים. רס"ב יבגני פסוצ'ין, אשר היה יומנאי בתחנת מעלות תרשיחא בתקופה הרלוונטית לאירוע (להלן: פסוצ'ין), אשר ראה אותו פצוע ומדמם, לרבות סימנים של דם על בגדיו, ושמע אותו מתלונן שמצבו הבריאותי לא טוב, ידו כואבת, ו"שהאצבע שלו הלכה", שלח אותו לטיפול רפואי מיד. בשעה 17:00 נמסר לפסוצ'ין כי המתלונן אושפז בבית חולים נהריה. הוא העביר את פרטי המתלונן לקצין תורן דוד שושני להמשך טיפול, והתקשר לתחנת המשטרה בנהריה כדי שיגיעו לבית החולים לגבות עדות מהמתלונן. היומנאי מסר לו כי אין להם אפשרות לעשות כן, מאחר שהם מטפלים באירוע ירי. (מזכר שערך פסוצ'ין (ת/1) וכן הודעה שנגבתה ממנו (ת/1א). פסוצ'ין אישר בעדותו את גרסתו בהודעתו ובמזכרו, שם סיפר כי עת הגיע המתלונן למשטרה, כשבגדיו מגואלים בדם והוא סובל מכאבים,

עמוד 2

מסר שהותקף על ידי המתלונן. (עמ' 69 לפרוט', ש' 8-29).

ב. המתלונן אושפז בבית החולים, כאמור. ד"ר נג'אר, שהיה מתמחה באורתופדיה ועבד כאורתופד במחלקת מיון בבית חולים נהריה, ערך סיכום אשפוז לגבי המתלונן שהתקבל למחלקה ביום 25/10/12 בשעה 17:09 ושחורר ביום 28/10/12 (ת/13), וציין כי אובחן "**פצע חתך WEB SPACE 1st ובהיבט כפי של מסרק הראשון. לא מסוגל לכופף מפרקים IP ו- MPJ הראשון. מציין חוסר תחושה בכל האצבע. מילוי קפילרי תקין. בצילומים שנעשו ללא עדות לממצא חבלתי גרמי. במיון בוצע שטיפה ניקוי ראשוני תפירה וחבישה... התקבל למחלקה לצורך אקספלורציה של הפצע בחדר הניתוח.**

בתאריך 26/10/12 עבר בהרדמה כללית תפירת גיד FPL משמאל ותפירת SUPERFICIAL RADIAL NERVE BRANCH. בוצע סד גבס. במהלך האשפוז טופל במשככי כאבים בהחלפת חבישות באנטיביוטיקה תוך ורידית.

במסגרת אשפוז, ביום שחרורו המטופל פרק כתף ימין ללא סיפור של חבלה, מציין פריקות חוזרות, אשר משחזר לבד...".

ד"ר נג'אר העיד כי החבלה היתה בידו השמאלית של המתלונן, ולא בידו הימנית כפי שנרשם בטעות בעמ' 1 לת/13 תחת הפרק "**מחלה נוכחית**". עוד הסביר כי החתך שנגרם למתלונן היה חתך עמוק, אם כי לא נגרם נזק לעורק הפריפרי של האצבע. (עמ' 59 לפרוט', ש' 24-25; עמ' 61, ש' 10-28).

ג. המתלונן מסר את תלונתו לראשונה ביום 29/10/12, בפני רס"ב אלכסנדר לנדאו, שעבד כחוקר בתחנת מעלות תרשיחא (להלן: לנדאו), ואף צולם על ידו באותו יום כשידו חבושה (הודעתו נ/2א, צילום ת/2). בקליפת אגוז ייאמר כי המתלונן מסר גרסה התואמת את האמור בכתב האישום. לנדאו אף התקשר טלפונית למעבידו אברהים, ביקשו להביא את המוט ששימש לפציעתו למשטרה (ת/3), ותיעד את קבלתו, צילומו וצירופו לתיק החקירה. (ת/3, ת/5, ת/6). כמו כן פנה לנדאו אל הנאשם וזימנו לחקירה. (ת/4).

ד. הנאשם נחקר לראשונה ביום 30/10/12 בשעה 14:25 על ידי רס"מ אמל בדר (להלן: בדר) וחקירתו תועדה. (ההודעה סומנה ת/14, והדיסק המתעד את החקירה סומן ת/15).

7. גרסת הנאשם במשטרה

בהודעתו מיום 30/10/12 (ת/14), מסר הנאשם כי הוא נוהג להגיע למפעל כשלוש עד ארבע פעמים בשבוע, ובמקרים רבים נשאר במפעל לבצע עבודות קירור. לדבריו, מעולם לא היה לו כל יכוח עם העובדים במפעל, לא היה לו שום סכסוך עם המתלונן, והוא בקשר טוב עם כולם. (ת/14).

ביחס לאירוע נשוא כתב האישום, מסר הנאשם שביום האירוע הגיע הפועל שלו לקחת מיכל מנירוסטה מהמפעל בתיאום עם אברהים, אך המתלונן סירב לתת לעובד את המיכל. משכך, הגיע הנאשם עצמו לקחת את המיכל. אז הגיע אליו המתלונן בריצה, איים, קילל ואמר לו **"למה אתה לוקח את הדברים"** (ת/14). בהמשך, החזיק המתלונן את ידיו של הנאשם, דחף אותו לאחור, התכופף והרים צינור אויר בכוונה להכות באמצעותו את הנאשם. בתגובה, החזיק הנאשם בידו מוט מנירוסטה בכוונה להגן על עצמו. אז זרק המתלונן את הצינור, החזיק את המוט מצדו השני, משך אותו מידו של הנאשם, ונחבל בידו כתוצאה מהמשיכה.

לאחר מכן, בזמן שהנאשם עמד ליד אברהים, זרק עליו המתלונן חתיכת ברזל, וכתוצאה מהזריקה פרק המתלונן את כתפו. לדברי הנאשם, בזמן מסירת ההודעה חש בכאבים חזקים בגבו.

הנאשם הכחיש שברח מהמפעל לאחר האירוע, ואמר כי אברהים ביקש ממנו לעזוב את המפעל על מנת להרגיע את העניינים. לדבריו, בעת האירוע נכחו במקום העובדים פאיק ועקאב.

הנאשם סירב באמצעות בא כוחו לפנייתו הטלפונית של החוקר רס"ב זין אל דין מיום 7/11/12, לעריכת עימות בינו לבין המתלונן (ת/20 א' ו- ת/20 ב').

8. בעקבות טענתו של הנאשם כי המתלונן תקף אותו, נחקר המתלונן פעמיים נוספות כחשוד, ביום 31/10/12 וביום 7/11/12, (נ/2ב ו-נ/2ג בהתאמה). הוא הכחיש טענות אלה מכל וכל, וחזר על דבריו כי הנאשם הוא שתקפו. בתחילה סירב לביצוע עימות עם הנאשם, אך ביום 7/11/12 הסכים לכך. העימות לא התקיים, משסירב הנאשם לקיימו.

9. האירוע המקדים

לאחר שמיעת הראיות התברר כי בין המתלונן לנאשם היה מפגש קודם, אשר לגרסת המתלונן הסתיים באלימות, לגרסת אברהים התמצה בויכוח מילולי, ולשיטת הנאשם הסתיים ברוח טובה ללא כל סכסוך (להלן: האירוע המקדים).

א. אין חולק כי מספר שבועות לפני מועד האירוע, לקראת סוף היום, הגיע הנאשם, שהיה לקוח קבוע של המפעל, אל המפעל ללא תיאום מראש, וביקש לקחת סחורה. המתלונן, לאחר בירור טלפוני עם אברהים שלא נכח במפעל, הודיע לו כי אינו יכול לקחת את הסחורה, והנאשם יצא בידיים ריקות.

ב. המתלונן העיד כי הדבר קרה כשבועיים שלושה לפני התקיפה, וכי אברהים אמר לו **"אל תיתן לו כלום הוא לא שילם לי פעם שעברה ולא משלם, תסגור את המפעל ותלך הביתה"**, ואף הסביר לו מדוע. הנאשם דחף

אותו בשתי ידיו ואמר לו "אני מזיין אותך ומזיין בעל הבית שלך", נכנס לרכבו החל בנסיעה, אך פתח את דלת הרכב מספר מטרים לאחר מכן ואמר לו "אתה עוד תראה ממני" (עמ' 7 לפרוט', ש' 24 - עמ' 8, ש' 8). לדבריו, סיפר לאברהים על האירוע המקדים אך לא הגיש תלונה בגינו, לא שמר טינה לנאשם, ואינו זוכר בדיוק מתי אירע. (עמ' 12, ש' 5-7; עמ' 13, ש' 29 - עמ' 14, ש' 3).

עדותו בסוגיה זו דמתה בעיקרה להודעתו במשטרה, גם שם סיפר על האירוע המקדים, ואמר כי משביקש מהנאשם לצאת מהמפעל, דחף אותו האחרון ואיים עליו באומרו "אתה תראה עוד, יא בן זונה" (נ/א2).

ג. אברהים אישר כי סופר לו שהיה ויכוח מילולי בין הנאשם לבין המתלונן על רקע סירובו של המתלונן למסור לנאשם סחורה בהוראתו, ומיקם אירוע זה כחודשיים שלושה לפני האירוע נשוא כתב האישום. (עמ' 49 לפרוט', ש' 1-25; הודעתו נ/4).

ד. פאיק אישר כי שמע שהיה עימות "קטן כזה" בין המתלונן לנאשם, אך לא התעניין בתכנון, ומסר כי הוא אדם שקט שאינו אוהב להתערב בין אנשים. (עמ' 78 לפרוט', ש' 26-32).

ה. הנאשם העיד כי כאשר הגיע למפעל ללא תיאום מראש, וביקש לקבל סחורה שהזמין, מסר לו המתלונן את הסחורה והוא העמיס אותה על רכבו. לאחר שהמתלונן התקשר לאברהים והודיע לו שהנאשם לקח סחורה, דיבר אברהים עם הנאשם עצמו, אמר לו כי לא ניתן להוציא סחורה ללא תעודת משלוח, וביקש ממנו לחזור למחרת. הנאשם החזיר את הסחורה למפעל, וחזר למחרת לקבל אותה עם תעודת משלוח. הוא עזב את המפעל ברוח טובה וללא כל סכסוך (עמ' 93 לפרוט', ש' 23 - עמ' 94, ש' 22).

ו. לאחר ששמעתי את עדויות הצדדים, אני רואה להעדיף את גרסת המתלונן לגבי האירוע המקדים ואף לגבי תוצאותיו על פני גרסתו של הנאשם. דהיינו, שוכנעתי כי בין הצדדים היה סכסוך, על רקע סירובו של המתלונן לאפשר לנאשם להוציא סחורה מהמפעל, וכי בעקבותיו נותרו משקעים ביניהם. הנאשם אישר כי ידוע לו שהמתלונן אמר לאברהים שאינו רוצה "להתעסק" עמו, למרות שלשיטת הנאשם, לא היה כל סכסוך ביניהם, והוסיף שהיה סיכום בין המתלונן לבין אברהים, שהמתלונן לא מתעסק עם הנאשם. לדבריו, הסיבה לכך היא שהעיסוק בניירות ובמסמכים הוא עניין אישי בינו לבין אברהים, והפועלים לא אמורים לדעת על כך, אם כי אישר בהמשך שהמתלונן לא היה מוסמך לעסוק בכך ותפקידו כאיש כיפוף היה להיות "איש שטח" בתוך המפעל. הוא הכחיש את הטענה לפיה הסיבה להפרדה ביניהם היתה הסכסוך ביניהם, אך לא נתן הסבר לבקשת המתלונן להמנע מקשר עמו. (עמ' 95 לפרוט', ש' 12-18; עמ' 96, ש' 3-5; עמ' 97, ש' 19). דברים אלה מלמדים על כך שבעקבות האירוע המקדים, נעשתה הפרדה בין הנאשם למתלונן, והסבריו של הנאשם לכך היו בלתי סבירים בעליל.

לפיכך אני קובעת כי עובר לאירוע נשוא האישום, לא היו יחסים טובים בין השניים, וזאת עקב האירוע המקדים.

כיצד נחבל המתלונן?

10. גרסת המתלונן ערואה נג'אר.

א. המתלונן העיד כי ביום האירוע, בסביבות השעה 14:30-15:00 הגיע עובד של הנאשם וביקש לקחת מיכל שמן שהזמין. המתלונן אמר לו כי המיכל שהוא מבקש לקחת אינו שייך לנאשם אלא ללקוח אחר, והפנה אותו למשרד, שם ישב אברהים, מנהל המפעל. לאחר מכן נכנס הנאשם למפעל, והחל לקלל את המתלונן באומרו "יא בן זונה" ו-"מי אתה יא בן זונה". המתלונן ביקש מהנאשם לא לדבר אתו, והפנה אותו למשרד. בתגובה דחף הנאשם את המתלונן בשתי ידיו. בהמשך הגיעו העובדים פאיק ועקאב והתחילו לשאול מה קרה. תוך כדי כך, הרים הנאשם מהרצפה מוט ממתכת, אותו כינה גם אומגה, או Z, או פלאך (לעיל ולהלן: המוט), והטיח אותו לעבר ראשו של המתלונן. הוא הרים את ידו בכוונה להגן על ראשו, ונחבל מהמוט בידו השמאלית. (עמ' 8 לפרוט', ש' 21-24; עמ' 9, ש' 23-25; עמ' 27, ש' 26-29; עמ' 28, ש' 14-17). יצוין כי כל העדים התייחסו אל המוט בשמות אלה, אך משאישר הנאשם בסופו של יום כי אכן הרים את המוט הספציפי, שנתפס כמוצג וסומן ת/6א, אין משמעות לשמות השונים בו כונה. המתלונן, אשר הגיע גם לחלק מהדיונים האחרים, זיהה את המוט שנתפס במשטרה (ת/6א), ככלי באמצעותו הותקף על ידי הנאשם, ומסר שהקצוות של המוט מושחזים וחדים כמו סכין. (עמ' 28, ש' 14-17; עמ' 47, ש' 27-28; עמ' 48, ש' 10).

לאחר האירוע הגיע המתלונן לתחנת המשטרה במעלות, וביקש להגיש תלונה על האירוע, אך עקב מצבו הרפואי הופנה לקבלת טיפול רפואי, ורק לאחר ששוחרר מאשפוז הגיש תלונה במשטרה. בהמשך הסביר כי פנה תחילה למשטרה מפני שלא עמד על חומרת החבלה שנגרמה לו, ושם הופנה לקבלת טיפול רפואי תחילה. (עמ' 8 לפרוט', ש' 21 - עמ' 9 ש' 8; עמ' 30, ש' 7-9).

המתלונן הכחיש את טענת ההגנה כי הוא רץ לכיוון הנאשם, איים עליו, וכי התכופף על מנת להרים צינור ברזל במטרה לתקוף את הנאשם (עמ' 10 לפרוט', ש' 14 - עמ' 11 ש' 2; עמ' 29, ש' 3-9). כן דחה את הטענה כי פרק את כתפו הימנית כתוצאה מהרמת צינור בידו הימנית בכוונה לתקוף את הנאשם באמצעותו, והעיד כי פרק את הכתף אחרי שהותקף על ידי הנאשם, משתפס אותו פאיק כדי לחבוש את היד שנחבלה. עוד מסר כי ידו הדומיננטית היא היד השמאלית, ולו רצה להכות מישהו באמצעות חפץ, היה מכה אותו בידו השמאלית ולא ביד הימנית. (עמ' 26, ש' 3-23; עמ' 27, ש' 14-16; עמ' 31, ש' 4-16). לכן, אין בסיס לטענה כי כך פרק את כתפו הימנית.

המתלונן מסר כי בעקבות הפציעה הוא אינו עובד. "אחרי המקרה עבדתי חודש, לא יכולתי לעבוד. עכשיו אני לא עובד", בספרו כי אינו מרגיש את האגודל, אינו סוגר את האצבע, אינו מרגיש את מה שהוא תופס, ואינו יכול להרים אפילו שני קילוגרם. בהמשך העיד כי לא עבד במשך כשלושה חודשים, אך אישר כי במהלך אותה תקופה ביקר במפעל, לדבריו כדי לדבר עם אברהים (עמ' 16, ש' 18-22; עמ' 30, ש' 10-12).

ההגנה טענה לסתירות בין דבריו של המתלונן בעדותו לבין גרסתו במשטרה. משכך, הוגשו הודעותיו לתיק.

ב. גרסתו של המתלונן במשטרה.

בהודעותיו במשטרה (נ/2 א'-ג') סיפר המתלונן על האירוע המקדים וסיפר כי כשעזב הנאשם את המפעל אמר לו "אתה תראה עוד, יא בן זונה" (נ/2 א).

גרסתו לענין תקיפתו במועד האירוע דומה לזו שנמסרה בבית המשפט, והוא סיפר כי לאחר שחבל בו, ברח הנאשם מהמפעל.

לאחר שהנאשם מסר את גרסתו, נחקר המתלונן פעמיים באזהרה בחשד כי קילל את הנאשם, דחף אותו בשתי ידיו והתכופף כדי לקחת צינור ברזל ולתקוף באמצעותו של הנאשם. הוא הכחיש את כל החשדות באופן גורף, וחזר על הגרסה שמסר. (נ/2 ב).

גרסתו של המתלונן נתמכה בתעודות הרפואיות שנמסרו לו מבית החולים בנהריה, לפיהם כתוצאה מהחבלה נחתך הגיד של ידו השמאלית והאגודל, ולאחר מכן עבר ניתוח. (ת/13; ת/12; ת/18א).

11. גרסת עקאב דכוור

עקאב, פועל במפעל כשש שנים, מסר גרסה התומכת בדברי המתלונן.

א. לדבריו, ביום האירוע הגיע הנאשם למפעל וביקש לקבל סחורה מהמפעל. הוא שמע את המתלונן מבקש מהנאשם להמתין, אך הלה החל לצעוק על המתלונן, שעמד מולו וצעק עליו חזרה. השניים דחפו זה את זה, ועמדו צמודים כשמקרר קטן מפריד ביניהם. עקאב התקרב אל המתלונן וניסה להרחיקו, אך לא הצליח, כי הנאשם הרים מהרצפה חלק מנירוסטה, הניפו באוויר והטיח אותו לכיוון ראשו של המתלונן. עקאב תפס את המתלונן מאחור וניסה להרחיקו, אך לא הצליח בכך. המתלונן הרים את ידו כדי להגן על עצמו, "הוא רצה להרחיק את זה ממנו כדי למנוע מעצמו את המכה", ונחבל בידו השמאלית. פאיך הגיע אחריו, אך הם לא יכלו למנוע את האירוע. עקאב אף הדגים את האופן בו קרו הדברים, וערך שרטוט להראות היכן עמד כל אחד מהצדדים. (עמ' 32 לפרוט', ש' 13- עמ' 34, ש' 9; עמ' 36, ש' 23- עמ' 41; ת/18 א).

ב. הוא דחה את טענת ההגנה כי המתלונן ניסה לתקוף את הנאשם באמצעות צינור, וכי הנאשם החזיק את המוט על מנת להתגונן מהתקיפה, ואמר כי הוא עצמו החזיק את המתלונן, ניסה להרחיק אותו ללא הצלחה, ולא ראה שום חפץ בידיו. לדבריו, החזיק המתלונן את שתי ידיו למעלה, לא היה בהן דבר, והוא לא ניסה לתקוף את הנאשם. עקאב חזר וציין כי ניסה להרחיק את המתלונן מהנאשם, גם כדי להציל את עצמו ואת ראשו מפני המוט שהניף הנאשם. הוא עמד על דעתו כי האירוע קרה באופן המתואר על ידו, וכי ראה היטב את אשר קרה, בהסבירו כי ראה את הנאשם מהצד. (עמ' 34 לפרוט', ש' 10-25; עמ' 38, ש' 19-30; עמ' 39, ש' 21-28; עמ' 40-41).

לדבריו, המתלונן שנפצע לא עבד אחרי האירוע, אם כי היה מגיע מדי פעם להסביר לעובדים כיצד לבצע את עבודתו (עמ' 42 לפרוט', ש' 31-32).

ג. עקאב מסר גרסה דומה במשטרה בהודעותיו במשטרה, למעט בסוגיה אחת - נושא הדחיפות ההדדיות. בהודעתו הראשונה מיום 31/10/12 (ת/18א), מסר כי הנאשם נכנס לתוך המפעל כדי לקחת ציוד, והוא שמע את המתלונן אומר לו להמתין. הנאשם לא רצה לחכות כלל, החל לצעוק עליו ולהתקדם לעברו. עקאב התקרב אליו ביחד עם פאיק כדי למנוע ממנו לתקוף את המתלונן, היה במרחק של שבעה מטרים מהנאשם, אך לא הספיק להרחיקו. הנאשם הרים את המוט מרצפת המפעל לאויר, נתן באמצעותו מכה לכיוון המתלונן, פגע בידו השמאלית, ירד ממנה דם רב, וברח. עקאב לא ראה את המתלונן תוקף את הנאשם, ולא שמע איומים כלל. משנשאל על הקשר בינו לבין הצדדים, השיב כי הוא עובד ביחד עם המתלונן, אך אין ביניהם קשר מיוחד, ואילו הנאשם מגיע לפעמים למפעל כדי לעבוד בקירור, ואין לו כל סכסוך גם עמו. (ת/18א). למחרת, ביום 1/11/12 חזר על גרסתו לגבי אופן תקיפתו של המתלונן, והוסיף כי לאחר הצעקות ראה את הנאשם דוחף את המתלונן בחזהו. משנשאל מדוע לא סיפר זאת בפעם הראשונה, הסביר כי שכח זאת מפני שהתמקד במכה החזקה שנתן הנאשם למתלונן, אך הוא בטוח בענין הדחיפה. (ת/18ב).

משנדרש לסתירות בין דבריו במשטרה, שם סיפר רק שהנאשם דחף את המתלונן, וגם זאת רק בהודעה השניה, לבין עדותו בבית המשפט, לפיה שניהם דחפו זה את זה, הסביר כי תחילה היה מושפע מהמקרה, וציין כי בגדיו וגם המפעל היו מוכתמים בדם. עם זאת, עמד על דעתו לענין הדחיפות ההדדיות, דחה את הטענה כי הוא רוצה לעזור למתלונן שהנו בן כפרו, והעיד כי סיפר את אשר ראה. (עמ' 37-38; 42 לפרוט').

12.

גרסת פאיק נאסר

א. פאיק, העובד במפעל מזה 12 שנים, מסר אף הוא גרסה התומכת בדברי המתלונן. יחד עם זאת העיד כי היה ביחסים טובים עם הנאשם, ואין ביניהם שום סכסוך (עמ' 72 לפרוט', ש' 8-11).

לדבריו, ביום האירוע, עת עבד במפעל במרחק של כ-8-10 מטר מהמתלונן, שמע צעקות וקללות בין המתלונן לבין הנאשם, כשהשניים עומדים אחד מול השני ומקרר בגובה 90 ס"מ מפריד ביניהם. הם דיברו על סחורה, הנאשם צעק למתלונן "מי אתה בכלל", המתלונן ענה לו "אני אחראי פה", והם המשיכו לצעוק ולקלל אחד את השני. כשראה פאיק את הנאשם דוחף את המתלונן, ניגש אליהם על מנת להפריד ביניהם, והלך לכיוון הנאשם, שהיה יותר קרוב אליו. משהגיע אל הנאשם, התכופף האחרון, הרים מהרצפה כלי הקרוי במספר שמות - אומגה, Z כפול, פלאך, נירוסטה, חיזוק, גשר, קושר - הסתובב מאחורי המקרר, הרים את המוט באוויר ורצה לתקוף את המתלונן בראשו. המתלונן הרים את ידו מעל לראשו כדי להגן על עצמו, המוט פגע בידו השמאלית, הוא נחבל והתחיל לדמם. פאיק ניגש אל המתלונן שקפץ מכאבים, וחייב אותו על מנת להרגיעו ולחבוש את ידו השמאלית. המתלונן אמר לו שפרק את כתפו הימנית, ביקש ממנו לסובב את ידו על מנת להחזיר את הכתף למקומה, וכך עשה. (עמ' 70 לפרוט', ש' 24 - עמ' 71, ש' 15; עמ' 73, ש' 31 - עמ' 74, ש' 27).

פאיק דחה מכל וכל את טענת הנאשם כי המתלונן רץ אליו, איים עליו, התכופף לרצפה והרים צינור ברזל

באוויר בכוונה להכות באמצעותו את הנאשם, ואמר כי לא ראה את המתלונן מרים צינור או מחזיק משהו בידיו. לדבריו, החל להסתכל על המתלונן ועל הנאשם לאחר ששמע את הצעקות ביניהם, וממקום עבודתו בעמדת הרתכים, ראה את השניים "בדיוק", כך שלו החזיק המתלונן צינור ברזל בידו, היה רואה זאת. ואולם, בידי המתלונן לא היה דבר, לא צינור ברזל ולא פלדה. **"לא היה ביד שלו כלום"**. פאיך אף דחה את גרסת הנאשם כי המתלונן ניסה למשוך את המוט מיידו, ואמר **"הרים את האומגה ורצה לתת לו וכבר היא יורדת על ערואה. אז הוא הרים את היד והגן על עצמו"**. פאיך אישר כי האירוע ארך מספר שניות, אך עמד על כך שראה היטב את אשר קרה, סיפר כל מה שראה, מבלי שאיש הדריך אותו מה להגיד, ואף הדגים כיצד אירעו הדברים. **"אני ראיתי את וליד, ראיתי את האומגה נותן לו מכה באויר וערואה מגן על הראש שלו ככה ... והאומגה נכנסת לו ביד"**. (עמ' 71, ש' 29 - עמ' 72, ש' 20; עמ' 73, ש' 31-2; עמ' 79, ש' 20).

לאחר האירוע הגיע המתלונן למפעל מספר פעמים על מנת להסביר לאברהים על העבודה שנהג לעשות עד שנחבל. מספר חודשים לאחר מכן חזר לעבודה סדירה, אך כעבור כמה שבועות מחזרתו הפסיק, כי לא תפקד היטב. (עמ' 80 לפרוט', ש' 10-13).

ב. פאיך מסר גרסה דומה במשטרה, כעולה מהודעותיו שהוגשו לבית המשפט. (נ/5 א' ו- נ/5 ב'). ביום 31/10/12 תיאר את האירוע, סיפר כי בעקבות התקיפה ירד מידו של המתלונן דם רב, וציין כי הנאשם ברח. משנשאל מה הקשר שלו למתלונן ולנאשם, סיפר כי הוא בקשר טוב עם שניהם, ואף פירט. לשאלה מי ראה את האירוע מסר את שמותיהם של עקאב, המתלונן, הנאשם, וסבר כי גם נעים ראה את המקרה (נ/5א). הוא זומן שנית ביום 7/11/12, ונשאל לגבי פריקת הכתף של המתלונן, לגביה מסר כי קרתה לאחר האירוע. המתלונן רצה לצאת מהמפעל, פאיך תפס אותו כדי לחבוש לו את היד, והמתלונן צעק אליו **"שיצאה לו את הכתף"**. המתלונן הדריך אותו כיצד להחזירה למקום, ופאיך החזירה למקום. הנאשם לא היה במקום אותה עת. (נ/5ב).

13. גרסתו של בעל המפעל אברהים שהלה

א. אברהים לא היה עד ראיה לרגע בו נפצע המתלונן, אם כי שהה במפעל, והיה מודע להתרחשות מיד לאחר שקרתה. הוא סיפר על האירוע המקדים ועל האירוע נשוא האישום. לדבריו, היה הנאשם לקוח של המפעל, וכן "איש קירור", אשר ביצע עבודות עבור אברהים, כאשר בין השניים היה שיתוף פעולה במשך תקופה משמעותית, בטרם האירוע נשוא האישום. בקשר לאירוע המקדים סיפר כי הנאשם היה חייב לו חשבונית מס, אשר בגין העדרה לא הגיש אברהים את הדו"ח השנתי במועד, ולכן סירב למסור לו סחורה נוספת. בסופו של דבר מסר הנאשם את החשבונית לאברהים, והם המשיכו לעבוד ביחד. (עמ' 48 לפרוט', ש' 29 - עמ' 49, ש' 14; עמ' 50, ש' 27-22; עמ' 51, ש' 20-32).

אשר למקרה דידן, סיפר כי בתאריך 25/10/12 בשעות הצהריים, עת היה במשרדו, נכנס המתלונן ושאל האם מיכל השמן שבמפעל שייך לנאשם. אברהים ענה לו שמיכל זה אינו שייך לנאשם אלא מיכל אחר. מספר דקות לאחר מכן שמע צעקות, וכשיצא מהמשרד ראה את המתלונן פצוע עם יד מדממת, ועל הרצפה זווית מנירוסטה מגואלת בדם. הפועלים סיפרו לו כי בעקבות דבריו של המתלונן שהסחורה שביקש הנאשם לקחת אינה שלו, תקף הנאשם את המתלונן מילולית, קילל אותו ודחף אותו. הפועלים האחרים נכנסו ביניהם, אך הנאשם תפס

אומגה ורצה להכות את המתלונן באמצעותה. המתלונן הרים את ידו כדי להתגונן ונפצע בידו. הוא חבש את ידו ורצה להסיעו לקופת חולים, אך המתלונן העדיף לנסוע לבד. כעבור מספר דקות קיבל הודעה מהמשטרה לפיה המתלונן הגיע מדמם, אך איבד הרבה דם, הוא מטושטש ואסור לו לנהוג. לכן התבקש להגיע ולהסיע את המתלונן לבית החולים, וכך עשה. בהמשך נתבקש למסור למשטרה את האומגה (המוט), המכוסה בדם, ועשה כן. (עמ' 49 לפרוט', ש' 1- עמ' 50, ש' 19; נ/4).

אברהים זכר שכאשר יצא מהמשרד, הנאשם כבר לא היה במקום, ולא זכר מדוע מסר במשטרה כי השניים עמדו זה מול זה. (עמ' 53, ש' 8- עמ' 54, ש' 17). לדבריו, לא המשיך לעבוד עם הנאשם לאחר האירוע, ודחה את גרסת ההגנה כי הוסיף להזמין אצלו עבודות. (עמ' 55, ש' 11-26).

לדבריו, המתלונן לא עבד במפעל במשך כחודשיים לאחר פציעתו, וחזר לעבוד בתחילת השנה (2013) למשך חודש, חודש וחצי והפסיק לעבוד, כי היד שלו כאבה, הוא היה מוגבל ולא יכול היה לתפוס. עם זאת, נהג להגיע מדי פעם למפעל לבקשת אברהים, כדי להסביר לעובדים כיצד לבצע את העבודה שעשה עד האירוע, בהיותו "הנשמה של המפעל", איש החיתוך והכיפוף של המפעל. עם זאת, אברהים דחה את טענת ההגנה כי המתלונן חזר לעבודה סדירה. (עמ' 57 לפרוט', ש' 1-31).

ב. גרסתו של אברהים במשטרה דומה בעיקרה לדבריו בבית המשפט. (נ/4).

14. פרופסור יהודה היס

פרופ' היס ערך חוות דעת פתולוגית (ת/12), שהתבססה על רשומה רפואית (ת/13), צילום של ידו הפצועה של המתלונן (ת/13א), ועל מסמכים נוספים (ת/10 ו- ת/16), לרבות צילום של המוט המוכתם בדם.

וכך כתב:

"סיכום ממצאים אנטומיים עיקריים:

פצע חתך (קרוב לודאי) בבסיס האגודל מצד ימין

פגיעה בגיד ובעצב של האגודל מימין (לפי רשומה רפואית)

חוות דעת

על סמך נתונים ממסמכים רפואיים ותצלומים של המתלונן, שנת לידה 1980, ושל חפץ פסי ומלבני (שסומן ת/6 א' מ.מ.), הרינו לחוות דעתנו כי הפצע בבסיס האגודל מימין עם פגיעה בגיד ובעצב של האגודל, מתיישב עם פצע חתך שנגרם ע"י שפה מושחזת.

לא ניתן לשלול אפשרות ששפה מושחזת של החפץ הפסי מלבני (ת/6 א' מ.מ.) גרמה לפצע החתך בבסיס האגודל".

פרופ' היס העיד כי מצילום היד הפצועה למד שמדובר בפצע חתך - המוגדר כפצע בעל שפות חדות וישרות, חודר לעומק, ונגרם על ידי שפה מושחזת - לעומת פצע קרע שהגדרתו שונה, אך אינו יכול לקבוע את עומק הפצע, אם כי מדובר בפצע עמוק יחסית, שעבר את שכבת העור ותת העור, הנמצאים מתחת לעור בעומק (עמ' 45 לפרוט', ש' 21 - עמ' 46, ש' 12).

ביחס למנגנון הפציעה, העיד פרופ' היס שכל תנועה המביאה את השפה המושחזת של המוט בתנועה לעור שמתחת לאגודל, יכולה לגרום לפצע החתך שנגרם למתלונן, לרבות תנועה של החלקת המוט או תנועה של השפה המושחזת של המוט על פני העור. עם זאת אמר כי פצע החתך לא נגרם ממכה "**מכה לא מתבטאת בפצע כזה. זה צריך להיות תנועה של כף היד על פני השפה המושחזת של החפץ או תנועה של השפה המושחזת של החפץ על פני כף היד או תנועה של שניהם. יש שלוש אפשרויות**". לפיכך, לא שלל אפשרות כי פצע החתך נגרם "**כתוצאה מאחיזת המוט על ידי מי שנפצע**". משנשאל אם יתכן שהפצע נגרם מתנועה של המוט הפוגע בכף היד בין האגודל לאצבע (תוך כדי הדגמה), חזר והשיב "**כל תנועה שמביאה את השפה המושחזת של המוט בתנועה לעור שמתחת לאגודל, יכולה לגרום לפצע חתך כפי שנמצא אצל הפצוע**". ביחס לסבירות שהפצע נגרם מאחד המנגנונים - אחיזה במוט בשפה המושחזת, החלקת המוט על היד או היד על המוט, או חבטה של המוט על כף היד - העיד "**זה אני לא יכול לומר מה הסבירות. ברגע שנוצר מנגנון של החלקה או תנועה של השפה המושחזת של המוט על פני עור כף היד נוצר פצע. לכן לומר עכשיו מה המנגנון הסביר ביותר, הוא בלתי אפשרי**". (עמ' 46, ש' 22 - עמ' 47, ש' 9).

.15

מפקח דוד שושני

מפקח שושני היה בתקופה הרלוונטית לכתב האישום ראש משרד חקירות ומודיעין בתחנת מעלות, וערך מספר מסמכים. (מזכר ת/8, דו"ח קצין ממונה ת/9, בקשה ת/10 וטופס לוואי למוצגים ת/11).

בעדותו אישר כי לא ראה לנכון למסור את גרסתו של הנאשם במסגרת בקשתו לקבלת חוות דעת מהמכון לרפואה משפטית בדבר מנגנון החבלה שנגרמה למתלונן, והסביר כי גרסתו של הנאשם אינה רלוונטית לצורך קביעת המומחה. הוא דחה את טענת הנאשם כי הטיח בפניו שבידו קלטת המתעדת את האירוע, והפציר בו להודות בתקיפת המתלונן, באומרו כי לא זכור לו דבר כזה, והוא אינו מטיח ראיות בנחקרים. (עמ' 66 לפרוט', ש' 20 - עמ' 67 ש' 10).

ראיות ההגנה

.16

עדותו של הנאשם

הנאשם הטיל את האשמה לאירוע על המתלונן.

א. לדבריו, הוא מכיר את אברהים ואת הפועלים במפעל, לרבות המתלונן, פאיך, עקאב, נעים וז'אן שלא היה שם ביום האירוע, עובד בשיתוף פעולה עם המפעל מזה 6-7 שנים, ומצוי בקשר טוב עם כולם, לרבות עם המתלונן. הוא העיד כי היה בקשר עסקי טוב ורווחי עם אברהים, והמשיך לעבוד עמו גם לאחר האירוע, לבצע עבורו עבודות חוץ ולהזמין סחורה מהמפעל. (עמ' 86 לפרוט', ש' 2-12; עמ' 91, ש' 27-32; עמ' 92, ש' 30-

עמוד 11

עמ' 93, ש' 18).

ב. במועד האירוע הגיע למפעל ברכבו כדי לקחת סחורה שהזמין מבעוד מועד. בכניסה פגש את נעים, שהלך עמו לכיוון המשרד שם ישב אברהים, אשר אמר לו שהסחורה שלו מוכנה והוא יכול לקחת אותה. כשהחל הנאשם להעמיס את הסחורה שלו, בא אליו המתלונן, צעק עליו שלא יגע בסחורה ללא אישור שלו, ואיים עליו. המתלונן אף דחף את הנאשם בחזהו, התכופף, הרים צינור אויר שהיה לידי והטיח אותו לכיוון ראשו של הנאשם. בתגובה החזיק הנאשם בידו מוט מנירוסטה (אומגה) בכוונה להפחיד את המתלונן. אז זרק המתלונן את הצינור שהחזיק, ומשך בידו השמאלית את המוט שהחזיק הנאשם. הנאשם אף הדגים תנועה של הרמת המוט מעל לראשו, אם כי כאשר נשאל במפורש על הגובה אליו הרים את המוט מעל ראשו של המתלונן, הנמיך את ידו ביחס להדגמה הקודמת. (עמ' 86 לפרוט', ש' 19-30; עמ' 94, ש' 23 - עמ' 95, ש' 8; עמ' 100, ש' 4-20).

כתוצאה ממשיכת המוט נחבל המתלונן בידו השמאלית. באותו רגע הגיעו למקום פאיק ועקאב, ואברהים יצא ממשרדו. כאשר ראה אברהים את המתלונן מדמם, ניגש לנאשם, ביקש ממנו לצאת מהמפעל כדי להרגיע את העניינים, והנאשם יצא ועמד ליד הכניסה של המפעל. בהמשך זרק המתלונן חתיכת ברזל לעבר הנאשם, כתוצאה מכך פרק את כתפו הימנית, ופאיק החזירה למקום. (עמ' 87 לפרוט', ש' 1-21). כשנשאל על מועד הגעתם של פאיק ועקאב, מסר כי השניים הגיעו לפני שהמתלונן משך את המוט ונחבל בידו. כשעומת עם גרסתו הקודמת ביחס להגעתם, הסביר כי התכוון שהשניים הגיעו קודם, אך לא תפסו אותו ואת המתלונן, אשר עמדו זה מול זה, כשהנאשם מחזיק במוט והמתלונן מחזיק בצינור. יחד עם זאת, לדבריו, לא הייתה סכנה שמישהו יפצע, ולכן פאיק ועקאב לא הפרידו ביניהם. הנאשם אף לא ידע לומר מדוע ביקש ממנו אברהים לעזוב את המפעל לאחר שראה את המתלונן מדמם, למרות שלא ראה כיצד נפצע. (עמ' 101, ש' 21 - עמ' 103, ש' 10).

ג. לדברי הנאשם, אין לאברהים ביטוח תאונות אישיות לעובדים במקרה של פציעה, ולכן פנה לנאשם לאחר האירוע והציע לו לשלם פיצויים למתלונן, או לחילופין להציג מצג שווה לפיו המתלונן נפצע בעסקו של הנאשם, הצעות להן סרב הנאשם. גם עו"ד חאולה עאסי המייצגת את המתלונן ואחיה רביע עאסי דרשו מהנאשם לשלם למתלונן סך של 180,000 ₪. בעקבות סירובו, קיים אברהים אסיפה לעובדיו, והזהירם כי עליהם למסור גרסה לטובת המתלונן, אחרת יפוטרו מעבודתם במפעל וייתבעו בבית משפט. בהמשך הוסיף כי אברהים הורה לעובדיו לומר במשטרה, שהנאשם רצה לתקוף את המתלונן עם המוט (אומגה), המתלונן התגונן באמצעות ידו, וכך נחבל. הפועלים פחדו ומסרו גרסאות כאמור נגד הנאשם. לדבריו, נודעו לו הדברים מאחד הפועלים, אך הוא אינו יכול לגלות את שמו, מפני שמדובר בסוד. הנאשם לא ידע להסביר כיצד מתיישבת גרסתו זו עם העובדה שגרסתו של נעים במשטרה לא תמכה בגרסת המתלונן, וחזר על דבריו כי מדובר בסוד שלא יוכל לחשוף, שכן האדם שסיפר לו על האסיפה מפחד להעיד. בהמשך מסר כי אברהים הנחה את נעים לומר במשטרה שהיה בתוך המקרר ולא ראה דבר, כי חשש שנעים יספר את האמת. משנשאל מה היה להם לפאיק ולעקאב להעיד שהנאשם הוא זה שתקף את המתלונן, ולא שהמתלונן נפצע תוך כדי משיכת המוט, השיב שעקאב גר בכפרו של המתלונן, ופאיק קרוב משפחתו של אברהים. (עמ' 88 לפרוט', ש' 17 - עמ' 89, שורה 8; עמ' 90, ש' 17-23; עמ' 104, ש' 1-15; עמ' 105, ש' 5-22; עמ' 106, ש' 1-10; עמ' 107, ש' 25-30; עמ' 113, ש' 27 - עמ' 114, ש' 13; עמ' 116, ש' 2-5).

הנאשם אישר כי בעקבות הפנייה של אברהים לשלם פיצוי למתלונן הרגיש נסחט, שכן אברהים ניסה להוציא ממנו כסף שלא בזכות, אך לא ראה לנכון לספר על נסיון הסחיטה בהודעתו במשטרה, שכן הוא בקשר טוב עם אברהים, ולא היה מוכן "להפילו". (עמ' 107, ש' 31 - עמ' 108, ש' 14-16).

הנאשם לא ידע להסביר איזו אחריות יש לאברהים כמעביד לפצות את המתלונן, אם נכונה גרסתו של הנאשם, לפיה המתלונן ניסה לתקוף אותו ואף נפצע בידו תוך כדי ניסיון התקיפה, תוך פגיעה ברווחים של העסק. (עמ' 89 לפרוט', ש' 16 - עמ' 90, ש' 14).

ד. הנאשם העיד כי במפעל קיימות מצלמות אבטחה העובדות 24 שעות ביממה, ואף הוסיף שנהג לשבת עם אברהים במשרד וראה במחשב שהמצלמות עובדות ומקליטות. לדבריו, ראה צילומים של המצלמות כשבוע לפני האירוע. משנשאל מדוע לא ביקש מהחוקר שגבה את הודעתו ביום 30/10/12 לבדוק את המצלמות, השיב כי החוקר לא שאל אותו על מצלמות, והוא לא אמר לחוקר כיצד לבצע את עבודתו. (עמ' 91, ש' 1-5; עמ' 106, ש' 22-32).

17. גרסת נעים חאג'

נעים העיד כעד הגנה, על אף שלא היה עד ראייה לרגע פציעתו של המתלונן. אף על פי כן מסר כי אברהים איים עליו וניסה להשפיע על עדותו.

א. נעים מסר הודעה במשטרה ביום 31/10/2012, לפיה ברגע האירוע היה במקרה, שמע צעקות, קללות ויוכוחים בין המתלונן לבין הנאשם, אך לא ראה דבר. כאשר יצא, ראה את ידו של המתלונן מדממת, אך לא ראה איש מהם מחזיק דבר בידו. משנשאל מה הקשר שלו אל השניים, ענה כי המתלונן הוא עובד במפעל כמוהו, ואילו הנאשם הוא קבלן הבא לקחת סחורה שהזמין מהמפעל. (נ/5).

ב. בראשית דבריו ביקש להעיד בדלתיים סגורות, באמרו שאיום על ידי אברהים לומר דברים בבית משפט, "אחרת יהיו לו בעיות בבית ובעבודה" (עמ' 117, ש' 5-7). לדבריו, יש לו שש הקלטות של שיחות טלפון בינו לבין אברהים מאותו יום, במהלך איום עליו אברהים. (עמ' 122, ש' 11-15). בבית המשפט הצליח להשמיע שיחה אחת בלבד בינו לבין אברהים, אך לא ניתן היה לשמוע את יתר השיחות שהוקלטו לדבריו. באי כח הצדדים הקשיבו לשיחה שהיתה בערבית, ואף תרגמו את הדברים לבית המשפט. אברהים כעס על נעים על כך שישב עם הסנגור ולא עם ב"כ המאשימה, הורה לו להתרחק ממנו ולא לדבר אתו. אברהים נשמע אומר לנעים שעליו להיכנס לאולם בית המשפט, לענות על השאלות וללכת הביתה (עמ' 123, ש' 6 - עמ' 124, ש' 18). מכל מקום, הצהיר נעים בפני בית המשפט שהוא יספר את האמת, על מה שהוא יודע ומה שהוא ראה (עמ' 125, שורה 35 - עמ' 126, שורה 1). יצוין כבר עתה כי לאחר הדיון הצליח ב"כ הנאשם לשמוע שיחה נוספת אותה תמלל (נ/6), ולאחר שב"כ המאשימה אישר את התמלול, הוגשה לבית המשפט בישיבה שלאחר מכן. בנוסף הצליח ב"כ הנאשם לשמוע שיחה נוספת בה אמר אברהים לנעים "מה שמענין אותי שוליד תקף את עורואה, לא מענין אותי תביעה אזרחית אחר כך, פיצויים". (עמ' 135, ש' 14 - עמ' 136, ש' 5).

ג. נעים העיד כי עבד במפעל ביום האירוע, אך לא ראה את האופן בו נפצע המתלונן, שכן הרכיב מסילות בתוך מקרר. הוא יצא מהמקרר רק לאחר ששמע צעקות, ראה שכולם בהלם, וכן ראה את אברהים יוצא מהמשרד. כשאברהים ונעים הגיעו למקום, אמר פאיק **"וליד נתן מכה לערואה, רצה להרוג אותו. וליד ברח"**. נעים ראה שלמתלונן היה דם על הידיים, כי הוא לקח חתיכת נירוסטה ורדף אחרי הנאשם, אך לא מצא אותו. (עמ' 126 לפרוט', ש' 29 - עמ' 127, ש' 10). לדבריו, כדקה, דקה וחצי אחרי האירוע אמר פאיק: **"וליד לקח אומגה, הוא אמר זה Z, אני יודע מה הוא אמר, כי סיפר במפעל, ורצה להרוג את וליד, והרים את זה על הראש שלו... אמר לי שוליד רצה להרוג, לקח את האומגה הזאת מהרצפה"**. נעים אמר כי לדעתו לו היה נוהג אחרת במקום המתלונן ומרים אגרוף, כי לדעתו הנאשם לא הכה את המתלונן, וכי **"הוא לא יכול לתת מכה לזנב"**, אך חזר ואישר כי לא ראה כיצד נפצע המתלונן (עמ' 130, ש' 10-3; עמ' 132, ש' 21 - עמ' 134, ש' 8).

לדבריו, המתלונן חזר לעבודה אחרי 15-20 ימים מיום שחרורו מבית החולים, עבד במשך כחודש וחצי **"מלא"**, ידו כאבה ואז הפסיק לעבוד. בהמשך חזר לעבודה והוא עובד גם כיום. (עמ' 127, ש' 32-30).

ד. נעים העיד שיש מצלמות אבטחה בתוך המפעל והן פועלות. לדבריו, כחצי שנה לפני כן, הזהיר אותו אברהים שהוא נצפה במצלמות אוכל וופלים ולא עובד. משתהה כיצד ידע אברהים על כך, הראה לו אברהים את הסרטון במצלמות האבטחה. לדבריו, התקין אברהים את המצלמות לפני כשמונה תשע שנים, בעקבות חשדו שנעים גנב מוצרים מהמפעל. כן סיפר כי ביום 26/02/2014, לאחר שהמתלונן, פאיק, עקאב ואברהים העידו בבית המשפט, שמע אותם מדברים על כך שכל אחד מהם העיד שלא ידוע לו אם המצלמות במפעל עובדות, ואישר כי האסיפה עליה דיבר התקיימה לאחר שהם מסרו עדותם בבית משפט (עמ' 129, ש' 27-1; עמ' 131, ש' 26-13).

נעים אישר כי יחסיו עם אברהים ועם הפועלים האחרים במפעל אינם טובים, וכי הוא רב איתם כל הזמן. הוא לא סובל אותם, והם לא סובלים אותו מזה שנים, ללא קשר לאירוע. הוא כינה את פאיק **"כלב"**, ועל המתלונן אמר כי הוא רב עמו בעבר לפני שנים, ו**"שאיין לו נימוס, לא מכבד בכלל"**. בנוסף, חשש כי אברהים עתיד לפטר אותו ללא פיצויים. (עמ' 129, ש' 3; עמ' 132, ש' 17-7, עמ' 133, ש' 32 - עמ' 134, ש' 12). כאמור, נעים לא האמין שהנאשם הרים את המוט על המתלונן. (עמ' 133, ש' 2-1).

בסוף עדותו, לאחר שהשחיר את פניהם של כל העובדים במפעל ולעומת זאת תיאר את הנאשם - אותו הכיר לדבריו רק דרך המפעל - כמי שאינו מסוגל לפגוע בזנב, התברר כי אשתו של הנאשם היא קרובת משפחה של נעים, קשר משפחתי אותו נמנע מלהזכיר וניסה להמעיט בחשיבותו. (עמ' 134, ש' 14-11).

18. החוקר הפרטי יורם כהן

החוקר הפרטי יורם ערך דו"ח חקירה לבקשת הנאשם. (נ/6, הדיסקים נ/6א ו-ב). יורם עקב אחרי הנאשם משך יום אחד, ואף צילם אותו. לדבריו, ביום 2/12/12 עבד המתלונן במפעל, הכין מנגל על פי הזמנה של יורם עצמו,

והשתמש בעיקר בידו הימנית לצורך ביצוע העבודה.

גם מצפייה בדיסקים ניתן להתרשם כי המתלונן השתמש בעיקר בידו הימנית לצורך ביצוע העבודה, בעוד שידו השמאלית חבושה בכפפה, והוא השתמש בה לצורך תמיכה בלבד.

19. נושא המצלמות

הצדדים חלוקים בסוגיית המצלמות. אברהים מסר שהמצלמות מותקנות אך אינן עובדות, הפועלים, עדי התביעה האחרים לא ידעו לענות לשאלה זו בודאות, הנאשם טען כי הן פעלו בדרך כלל, ואילו נעים מסר כי המצלמות עבדו, לפחות חצי שנה לפני כן.

א. אברהים העיד כי במפעל מותקנות מצלמות אבטחה ישנות, שאינן עובדות משנת 03'-04'. לגבי אמרתו במשטרה (נ/4) כי אין במפעל מצלמות, הסביר כי אינן פועלות ודחה את טענת ההגנה כי אמר לחוקר שאין מצלמות כדי שלא ילך לבדוק אם הן עובדות או לא. (עמ' 55, ש' 31- עמ' 56, ש' 31).

ב. המתלונן, שהוגדר כמנהל וכרוח החיה של המפעל, לא ידע לומר אם המצלמות המותקנות במפעל פועלות. כך אמר גם פאיק שהעיד כי אינו יודע אם יש מצלמות במפעל, והדבר אינו מעניינו, אלא שייך למשרד. "**אולי יש מצלמה נסתרה, לא יודע**", ודחה את טענת ההגנה כי מסר גרסה זו לבקשת אברהים. (עמ' 78 לפרוט', ש' 1-24). גרסה דומה נמסרה על ידי עקאב, שאמר כי מדובר בעבודה של המשרד שאינם מתערבים בה.

ג. הנאשם מסר כאמור כי המצלמות המותקנות במפעל פועלות, והוא ראה צילומים של המצלמות כשבוע לפני האירוע. נעים העיד אף הוא כי המצלמות פועלות, וכי חצי שנה לפני מתן עדותו (כמעט שנה אחרי האירוע), חשף אברהים כי ראה אותו מתבטל במצלמות האבטחה. דא עקאב שאברהים, מנהל המפעל, ראה חשיבות רבה בעדותו של נעים לענין המצלמות ובשיחה המוקלטת נ/6, חזר מספר פעמים על כך שעל נעים לומר כי אינו יודע אם הן פועלות.

ניתוח הראיות

20. ייאמר כבר עתה כי לאחר בחינת הראיות שוכנעתי כי הנאשם הרים את המוט בכוונה להנחיתו ולפגוע בראשו של המתלונן, וכי המתלונן נחבל כאשר הרים את ידו השמאלית כדי להגן על ראשו.

א. עדותו של המתלונן לגבי האופן בו קרה האירוע מקובלת עלי בכללותה, ומתיישבת עם ראיות אחרות המחזקות אותה, לרבות עדויותיהם של עקאב ופאיק, אשר היו עדים לפציעה ומסרו גרסאות מאוזנות, הן במשטרה והן בבית המשפט.

מהימנים עלי דברי המתלונן כי הרים את ידו כדי להגן על ראשו מפני נחיתתו של המוט החד והמשונן עליו, וכך נפצע. לא נעלם מעיני כי המתלונן דיבר על מכה שנחתה על ידו, ואילו פרופ' היס העיד כי הפגיעה נגרמה מתנועה של כף היד על פני השפה המושחזת, או תנועה של השפה המושחזת על פני כף היד או תנועה של שניהם, וכי הוא לא שלל את טענת ההגנה כי יתכן שפצע החתך נגרם כתוצאה מאחיזת המוט על ידי מי שנפצע. (הנאשם מסר, כזכור, כי הוא לא התכוון להנחית את המוט על ראשו של הנאשם, וכי הנאשם הוא שתפס במוט). ואולם, משנתבקש פרופ' היס להבהיר אם יתכן שהפצע נגרם מתנועה של המוט הפוגע בכף היד בין האגודל לאצבע, השיב בפירוש כי **"כל תנועה שמביאה את השפה המושחזת של המוט בתנועה לעור שמתחת לאגודל, יכולה לגרום לפצע חתך כפי שנמצא אצל הפצוע"**. הוא אף נמנע ממתן דעה ביחס לסבירות שהפצע נגרם מאחד המנגנונים - אחיזה במוט בשפה המושחזת, החלקת המוט על היד או היד על המוט, או חבטה של המוט על כף היד - כאמור לעיל. דהיינו, גרסת המתלונן לא הופרכה.

לא מן הנמנע כי המתלונן לא חיכה לכך שהמוט שהורם והונחת על ראשו יפגע בו, אלא שלח את ידו למעלה וניסה לתפוס את המוט כדי למנוע מהנאשם להנחיתו על ראשו, ובכך להקטין את נזקו, אך אין בכך כדי להפחית מאחריותו של הנאשם. זאת בדומה לאדם שמאן דהוא מנסה לדקרו בליבו, והוא תופס את הסכין כדי להרחיקה מהאיבר החיוני לכיוון אחר.

ב. דברים אלה עולים בקנה אחד עם גרסאותיהם של פאיך ועקאב, אשר הותירו רושם מהימן על בית המשפט, כפי שיפורט להלן. עקאב העיד כי הנאשם הניף את המוט באויר והטיח אותו לכיוון ראשו של המתלונן, וגם במטרה אמר כי הנאשם נתן באמצעות המוט מכה לכיוון המתלונן, ופגע בידו השמאלית. גם פאיך אמר כי הנאשם **"הרים את האומגה ורצה לתת לו וכבר היא יורדת על ערואה. אז הוא הרים את היד והגן על עצמו"**, וכי ראה את האומגה **"נכנסת לו ביד"**. (ראו לעיל).

לכן, אין בכך שפרופ' היס ציין כי החתך אינו מלמד על מכה, אלא על תנועה של המוט על היד, או של היד על המוט, כדי לסתור את גרסתם של עדי התביעה. כיוון התנועה שעשה המתלונן כדי להגן על ראשו מפני המוט המונחת עליו, אינו מעלה ואינו מוריד. בין אם ידו היתה סטטית בצפייה למוט שינחת ובין אם הניף אותה המתלונן בכיוון המוט שהיה בירידה ואולי גם בזווית, באופן שהמוט חתך אותה ולא נחת עליה כמכה, הוכח כי המוט הונחת לעבר ראשו של המתלונן, ורק למזלם הטוב של השניים הסתיים הדבר באופן בו הסתיים.

ג. לא נעלם מעיני כי המתלונן הגיש או מתעתד להגיש תביעה אזרחית נגד הנאשם, לפצותו בגין נזקיו, לרבות האובדן של חלק מכושר השתכרותו. הנאשם העיד כי חזר לעבודה לזמן קצר, אך לא עמד בכך והפסיק לעבוד, גרסה שאושרה ברובה על ידי עדי התביעה האחרים, אשר אמרו גם שהמתלונן הוזמן על ידי אברהים והגיע גם כדי להדריך את העובדים האחרים. הנאשם טען כי המתלונן חזר לעבודה מלאה, ולראיה העיד את החוקר הפרטי יורם שצלם אותו עובד יום שלם לדבריו, אם כי באמצעות ידו הימנית שאינה דומיננטית, כאשר ידו השמאלית חבושה, והוא עשה בה שימוש רק לעזרה. מכל מקום, נוכח חוסר הבהירות בענין זה, והעובדה כי

מדובר בצילום של יום אחד בלבד, ולא ברור כמה ימים לא עבד המתלונן, איני רואה להידרש להיקף נזקו של המתלונן.

הנאשם טען בסיכומיו כי מלכתחילה דאג המתלונן להשליך את האשמה לפציעתו על הנאשם, כדי לקבל ממנו פיצויים, והצביע על סתירות מסויימות בין דבריו במשטרה לבין עדותו. ייאמר כבר עתה כי הסתירות אינן מהותיות וכי המתלונן נתן להן הסבר משכנע. לא נעלם מעיני כי בהודעתו הראשונה במשטרה, אמר המתלונן שהיו פועלים במפעל, אך אינו יודע אם ראו את הפציעה, וכי לאחר מספר ימים מסר את שמותיהם של פאיק ועקאב כמי שהיו עדי ראיה לאירוע עצמו, בהסבירו כי לא היה בטוח שהם אכן ראו כיצד נפצע וכי היה בלחץ. מקובלת עלי טענת ההגנה, כי שוחח עם פאיק ועקאב לאחר פציעתו, שאל אותם מה ראו, וסביר להניח שהם אמרו לו כי ראו מה קרה, אך איני רואה לקבל את הטענה כי הדבר מצביע בהכרח על תיאום גרסאות. יתר על כן, המתלונן, פאיק ועקאב מסרו גרסאות שונות במקצת זו מזו, אף שכל השלושה סיפרו על כך שהנאשם הוא שהרים את המוט בכוונה להכות את המתלונן בראשו, כי בידו של המתלונן לא היה דבר, וכי הוא נפצע בנסותו להגן על ראשו. דווקא השוני בין דבריהם מלמד כי לא תאמו גרסאות, ושומט את הבסיס לטענה זו של הנאשם.

כך גם איני רואה חשיבות לכך שהמתלונן שכח לומר בהודעתו כי העובד של המתלונן ניגש אליו תחילה, או לשאלה מאיזו כניסה הגיע הנאשם, ולכך שהנאשם לא זכר בעדותו אם שאל את אברהים אם הנאשם יכול לקחת את המיכל לפני שנפצע. כאשר עומת המתלונן עם דבריו במשטרה, השיב כי אינו זוכר. מדובר בענין חסר חשיבות במקרה דנן בו העימות בין המתלונן והנאשם אינו שנוי במחלוקת ושניהם מסכימים כי עמדו זה מול זה והתווכחו על המיכל שביקש הנאשם לקחת. אין גם להתפלל על כך כי המתלונן נזהר מהנאשם מלכתחילה, נוכח הנסיון הקודם שהיה לו עמו ועם אלימותו המילולית מספר שבועות לפני כן.

אשר למשקל שמבקש הנאשם לייחס לכך שהמתלונן אמר כי לא צעק על הנאשם, כאשר עדי התביעה האחרים אמרו כי היו צעקות הדדיות, אף ענין זה אינו מלב המחלוקת בין השניים, מפני שהנאשם מסר אף הוא שהתעמת עם המתלונן. סביר להניח כי משצעק הנאשם על המתלונן החזיר לו המתלונן צעקות, והויכוח הסלים.

ד. לענין טענתו של הנאשם בסיכומיו כי למתלונן היה מניע להעליל על הנאשם עקב סכסוך קודם עמו, זו אינה מתיישבת עם גרסתו כי לא היה סכסוך קודם, לא היה ביניהם דבר, וכי יחסיהם היו טובים. ממה נפשך, אם לא היה ביניהם סכסוך קודם, מה היה למתלונן להעליל

עליו או למנוע ממנו לקחת את המיכל שביקש לקחת, ואם היה סכסוך קודם בנושא דומה, מדוע הכחיש זאת הנאשם, אלמלא חש תחושת אשמה הן על האירוע הקודם, והן על רגשי הנקם שפעמו בו עוד מאז, אשר גרמו לו כנראה הפעם לתקוף את המתלונן, כפי שהבטיח לו שייעשה בעבר?

ה. אשר לפריקת הכתף של המתלונן, המתלונן, המתלונן ופאיק סיפרו עוד במשטרה כי זו נגרמה מאחיזתו של פאיק את המתלונן לאחר שנפצע, כאשר סבל מכאבים ופאיק רצה לחבוש את ידו. המתלונן אף מסר כי הדבר קורה לו לעתים קרובות, ואף ידע כיצד להשיב את הכתף למקומה. ההגנה טענה כי פריקת הכתף נגרמה מכך

שהמתלונן הרים עליו צינור אויר בידו הימנית, גרסה הסותרת את דבריהם של כל העדים, ואין לה בסיס. כדי לסבר את האוזן ייאמר כי המתלונן פרק את כתפו הימנית גם בבית החולים עובר לשחרורו, ללא כל הסבר או סיבה חיצונית, ומסר לצוות הרפואי כי מדובר בענין שגרתי אצלו, ואף הופנה לבדיקה בנושא זה. (ת/13). משקרה הדבר בבית החולים ללא כל פעולה חריגה של המתלונן, יש בכך תמיכה לדברי המתלונן בנושא הפריקה גם בענייננו.

ו. דבריו של המתלונן ליומנאי המשטרה פסוצ'ין ביחס לאופן קרות האירוע האלים, מיד לאחר מעשה האלימות, קבילים לאמיתות תוכנם מכוח סעיף 10(1) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א- 1971 (להלן: פקודת הראיות).

הוראות סעיפים 9 ו-10 לפקודת הראיות קובעות תנאים לקבילותן של ראיות המהוות "עדות מפי השמועה", ומבטאות למעשה חריגים לכלל הפוסל אותה. בהתקיים תנאים אלה, ניתן לקבל עדות מכלי שני אודות אמרות חוץ של קורבן אלימות, שנאמרו בעת ביצוע מעשה אלימות או בסמוך לאחריו, בדומה לחריג המסורתי של ה"רס גסטה". עדות זו עומדת כראיה נפרדת ועצמאית לצד עדותו של קורבן אלימות, עשויה להוסיף למשקלו, וניתן לקבלה אף בהעדרה. (קדמי, "על הראיות", חלק שני (2009), עמ' 607 - 630). הטעם העומד בבסיס החריג הינו הנחה שבנסיבות בהן ניתנה האמרה - בשעת מעשה אלימות או בסמוך לאחריו - אין דעתו של הקורבן פנויה לאמירת שקר בדבר נסיבות תקיפתו, דהיינו, נסיבות מתן האמרה מקימות חזקה שבעובדה בדבר אמיתותן. (ראו ע"פ 3695/99 אמג'לי נ' מ"י, פ"ד נד (5) 597, מפי כב' הש' לוי; ראו גם ת"פ (חי') 443/00 מ"י נ' ליסר (17/3/04), מפי כב' הש' שפירא). אשר לאמינותם, חזקה על פצוע שאמר דברים באופן ספונטאני בסמיכות לאירוע בו נפצע, כי אינו עושה מניפולציות כדי להעליל עלילה על אדם שלא פגע בו.

לענין סמיכות הזמנים בין האירוע לבין מתן האמרה, ראו ע"פ 1424/02 טוטמן נ' מ"י, פ"די נ"ח (1), 615 שם נקבע מפי כב' הש' (כתוארו אז) גרוניס:

"תנאי הסעיף התפרשו בפסיקה בגמישות מסויימת. כך למשל נקבע, כי בנסיבות מתאימות יכולה להתקבל אמרה שניתנה ע"י הקורבן אפילו מספר שעות לאחר מעשה האלימות. כמו כן, לעיתים אין הכרח שהדברים ייאמרו בהזדמנות הראשונה פשוטו כמשמעו [ראו ע"פ 3737/91 אסדי חיר נ' מ.י.] פ"ד מ"ו (3) 273, 277-276]."

הוכח כי המתלונן נסע מיד לאחר האירוע לתחנת המשטרה, הנמצאת במרחק מספר דקות נסיעה מהמפעל, בעודו פצוע ומדמם, וסיפר לו כי הנאשם פצעו. בהעדר ראיה לגורם זר שהשפיע על המתלונן במסירת גרסתו, עומדים דבריו לפסוצ'ין בתנאיו של החריג הקבוע בסעיף 10 לפקודת הראיות, ואף באלה של ה"רס גסטה".

ז. למען הסר ספק, איני רואה להדרש בהליך זה להיקף נזקיו של המתלונן עקב פציעתו. המתלונן העיד כי לא עבד מספר חודשים, חזר לזמן קצר והפסיק לעבוד. לא נעלמו מעיני הפערים בין דבריהם של המתלונן ועדים

אחרים ביחס לאובדן כושר עבודתו. ענין זה יבחן בהליך האזרחי, ואין זה המקום לדון בשאלה כמה זמן נעדר המתלונן מעבודתו, האם חזר לעבודה מלאה ולכמה זמן. ייאמר רק שלכאורה, על פי המסמכים הרפואיים ועדותו של פרופ' היס נגרמה לו נכות ממשית בידו הדומיננטית. עוד יצוין כי גם אליבא דחוקר הפרטי, עשה המתלונן לאחר האירוע שימוש בידו הימנית ופחות בידו השמאלית החבושה.

21. פאיִק, אשר גרסתו תומכת בגרסתו של המתלונן, הותיר אף הוא רושם מהימן על בית המשפט, משסיפר את סיפור המעשה בצורה קצרה ועניינית, הן במשטרה והן בבית המשפט.

הנאשם טען כי פאיִק הינו קרוב משפחה של אברהים וכי העיד לטובת המתלונן לאחר תיאום גרסאות. בנשימה אחת טען גם כי פאיִק אישר שכל האירוע ארך מספר שניות וכי יתכן שלא ראה את המתלונן מרים צינור, מכיוון שמדובר בענין של שניות.

לא נעלם מעיני כי פאיִק היה מודע לגרסתם של העדים האחרים, ואף אישר בכנות וביושר כי כל העובדים דיברו על האירוע מיד לאחריו וגם לאחר שמסרו הודעות במשטרה, באומרו "**בטח. דבר כזה שקורה בטח דיברנו...מה אתה חושב שאנחנו שותקים על דבר כזה?**" (עמ' 77 לפרוט', ש' 12-26). מדובר בענין אנושי, אשר לא ניתן למנוע אותו. אנשים עובדים במפעל שנים רבות ביחד, ולפתע קורה מעשה אלימות כגון דא, המערער את תחושת הביטחון של בני האדם המבלים חלק גדול מהיום ביחד לצורך פרנסתם. מטבע הדברים, האנשים מנתחים את אשר אירע, מחווים דעתם על המעורבים, משתתפים בצער, מתווכחים ואף מבטאים תחושותיהם כלפי צד זה או אחר. התפתחות זו אינה מחלישה את גרסתו של פאיִק, שניסה אף לעזור למתלונן, וקרבתו לאברהים אינה מעידה על היותו מוטה לטובת המתלונן, בהעדר ראיה אחרת לכך.

איני רואה חשיבות בכך שפאיִק סיפר רק בהודעתו השנייה על פריקת הכתף של המתלונן, מכיוון שהסברו לפיו היתה זו הפעם הראשונה בה הגיע למשטרה למסור הודעה, ולא ראה בפריקת הכתף ענין המהותי לסכסוך (עמ' 76 לפרוט'), נשמע משכנע והיה סביר בנסיבות הענין, בעיקר משהעיד המתלונן כי הוא נוהג לפרוק את כתפו הימנית באופן קבוע מזה שנים, וגרסתו זו חוזקה בתעודה הרפואית ת/13, כאמור לעיל.

התרשמתי כי פאיִק סיפר את אשר ראה וחווה, כפי שמסר מיד לאחר האירוע הטראומטי, באזני אברהים ונעים אשר התקרבו אל המתלונן הפצוע, עוד בטרם היה סיפק בידי מי מהצדדים לתכנן את צעדיו או את הנאמנויות שלו, לאחר שהוא ועקאב באו כדי להפריד בין הנאשם למתלונן, אשר רבו והתעמתו כשרק המקרר הקטן ביניהם.

גם דבריו הספונטאניים של פאיִק לאברהים (כמו גם לנעים), כי הנאשם תפס מוט, רצה להכות את המתלונן באמצעותו, וכי המתלונן נפצע עת הרים את ידו כדי להתגונן מפניו, קבילים לתוכנם, נכנסים בגדר החריגים לעדות שמועה, כמפורט בסעיף 9 לפקודת הראיות, ואף מהימנים עלי במלואם.

"הוראה זו מהווה חריג לכלל הפוסל עדות מפי השמועה בשיטה המשפטית הנוהגת במקומנו. היא

משמשת אמצעי להכשיר אמירות מילוליות המשולבות בתוך התרחשות פיזית, או סמוכות לה עד כדי הפיכתן חלק ממנה. ככאלה הן מהוות עדויות הקרובות יותר לעדויות מקור מאשר לעדויות מפי השמועה, וסמיכותן למעשה העבירה והיות העד המביא אותן עד ישיר לאמירתן הספונטנית מרחיקות חשש מפני אי אמינותן (קדמי, על הראיות, תשס"ד, חלק ראשון, עמ' 510). (ע"פ 2948/03 ברזובסקי נ' מ"י (20/6/05), מפי כב' הש' פרוקצ'יה; ראו גם קדמי, על הראיות, חלק שני (2009), עמ' 588; 609-616).

22. עדותו של עקאב היתה מהימנה עלי אף היא. לא נעלם מעיני כי עקאב סיפר שתפס את המתלונן וניסה להרחיקו, כדי שמוט של המתלונן לא יופל על ראשיהם, גרסה שלא בא זכרה בדבריו של פאיק, אך נראה כי הדבר נובע מכך שהיה פער קטן של זמנים ביניהם, כפי שהעיד עקאב, אשר מסר כי הגיע ראשון למתלונן. (עמ' 40, ש' 10-11).

הנאשם יחס לעקאב חוסר עקביות בכך שבמטרה סיפר רק על כך שהנאשם דחף את המתלונן ואילו בבית המשפט סיפר ששניהם דחפו אחד את השני. בנוסף טען כי אם עקאב החזיק את המתלונן באופן המתואר על ידו, לא יכול לראות מה כל אחד מהם החזיק.

איני רואה לקבל טענות אלה. עקאב חזר ומסר כי הרים את ראשו וראה את ידו של הנאשם מחזיקה את המוט, כי ידיו של המתלונן היה "למעלה", ולא היה בהן דבר. אשר לדחיפות ההדדיות, לא מצאתי בדברים סתירה או חוסר עקביות היורדת לשורשו של ענין, כאשר הנאשם אישר כי בינו לבין המתלונן היה ויכוח קולני על הסחורה שהנאשם רצה להוציא מהמפעל, ואין מחלוקת אמיתית כי השניים צעקו וקיללו זה את זה. לא מן הנמנע כי היו גם דחיפות הדדיות, אם כי אין לדברים תמיכה בגרסאות אחרות. מכל מקום, לא ניתן להתעלם מכך שגרסתו של עקאב לענין הדחיפות התפתחה דווקא לטובתו של הנאשם בבית המשפט, משהעיד כי גם המתלונן דחף אותו. לכן, הדבר מחזק את עמדתו של עקאב ביחס לסוגיה העיקרית, אשר ביחס אליה עמד על דעתו כי הנאשם הרים את המוט בכוונה להנחיתו על המתלונן והאחרון נפצע בהגינו על עצמו. מכל מקום, בין אם דחף רק הנאשם את המתלונן ובין אם היו דחיפות הדדיות, משהרים הנאשם את המוט והורידו בכוונה להכות את המתלונן בראשו, אין לדברים נפקות יתירה.

איני רואה חשיבות לכך שעקאב מתגורר באותו כפר בו מתגורר גם המתלונן, מפני שאין ראייה לכך שמדובר במשפחות קרובות או בעלות קשרי ידידות. אדרבא, עקאב מצא לנכון לספר לראשונה בעדותו, כי המתלונן והנאשם דחפו זה את זה, ולא רק שהנאשם דחף את המתלונן. זאת במקביל לתיאור כיצד אחז הנאשם במוט אותו עמד להפיל על ראשו של המתלונן וכן על ראשו של עקאב שאחזו, וכי בידו של המתלונן לא היה דבר. לו היה מוטה לטובת המתלונן, לא היה מוסיף מידע זה בזמן עדותו, משלא מסרו במטרה.

לא נעלם מעיני השוני הקל בין דבריהם של העדים, אך משמדובר באירוע מהיר, בלתי צפוי וטראומטי, אין להתפלא כי עדים שונים אשר ראו וחוו את האירוע מזויות שונות, לא מסרו גרסאות זהות. דווקא העובדה שאין זהות מוחלטת, מלמדת כי העדים לא תאמו גרסאות, אלא סיפרו את אשר ראו ועשו.

כבר נפסק כי באירועים אלימים, מהירים, דרמטיים ופתאומיים מסוג זה, לא ניתן לצפות מכל עד ועד לראותם בשלמותם, מכל הזוויות האפשריות, להיות מודע לכל התפתחות בזירה, לזכור את כל הפרטים במלואם, או למסור גרסאות זהות. לכן, אין בסתירות קלות כדי לערער את תיאוריהם, ואלה יבחנו בזהירות הראויה. כל עוד אין מדובר בחריגות מהותיות, מדובר בתופעה מוכרת וטבעית, והמכלול יבחן לגופו. (ראו ע"פ 5869/07 **פלוניני' מ"י** (9/9/09), מפי כב' הש' לוי).

"השאלה איננה אם קיימים אי דיוקים ואי התאמות בפרטים, אלא אם המקשה כולה היא אמינה ואם הגרעין הקשה של האירועים והתמונה הכוללת המתקבלת מן העדות והחיזוקים לה מאפשרת מסקנה בדבר אשמת הנאשם מעבר לכל ספק... יש להבחין בין "סתירות לכאורה", הנעוצות בטבע האנושי, לבין 'סתירות אמיתיות', המעלות חשש של אמירת שקר; שרק האחרונות מכרסמות ומעמידות בספק את מהימנות העדות שבקשר אליה מתגלות הסתירות..." (ע"פ 993/00 **אורי שלמה נ' מ"י**, פ"ד נו(6) 205, מפי כב' הש' שטרסברג - כהן).

ועוד, דווקא חוסר העקביות של עקאב בסוגיית הדחיפות, מלמדת על התלבטות כנה לגבי חלקו הראשון של האירוע, התלבטות שלא היתה מנת חלקו לענין אופן התרחשותה של החבלה החמורה. יתכן כי עקאב לא שם לב לתחילת האירוע, אשר לא נראה לו חמור, עד אשר הסלים, ואז הסב את מלוא תשומת לבו להתרחשות האלימה. לפיכך, במקרה דנן, אינני סבורה כי מדובר בסתירות היורדות לשורשו של עניין, או הפוגמות במהימנותו בשאלה כיצד נפצע המתלונן. חלק מהסתירות ניתן ליישב נוכח טיבו ואופיו של האירוע הפתאומי, והעובדה היא כי המתלונן סיפר על הדברים מזווית של קרבן אלימות, בעוד שפאיך ועקאב היו עדים שהגיעו ממקומם, כל אחד בקצב שלו, ראו את הדברים מהזווית שלהם, והשתתפו בהתרחשות בחלקה, (השוו ע"פ 511/11 **מריסאת נ' מ"י** (14/03/12), מפי כב' הש' עמית (להלן: ענין מריסאת)).

23. אשר לאברהים, הוא לא היה עד לאירוע, ולכן אינו יכול לתרום לבירור הסוגיה השנויה במחלוקת, אם כי יצא ממשרדו מיד לאחריו, ומהותו סופרה לו מיד.

אכן, מעדותו של אברהים ניתן היה להתרשם כי הוא תומך במתלונן, אך שוכנעתי כי דבריו לגבי אמרתו של פאיך (ואולי גם עקאב) מיד לאחר האירוע לגבי האופן בו אירע הם אמת לאמיתה, גם מפני שהם זהים לדברים שאמר נעים, שהעיד כעד הגנה, ניכר בו שהוא מצדד בנאשם, ולא מסר גרסתו זו במשטרה.

לא נעלם מעיני כי אברהים לא היה שבע רצון מהתנהלותו של נעים, וכי התקשר פעמים רבות אל נעים בבוקר בו העיד. מאחת השיחות המוקלטות שנשמעה על ידי באי כח הצדדים ותכנה הובא בכתב בפני בית המשפט לאחר הדיון (נ/6), ניתן ללמוד כי אברהים הורה לנעים מה לומר, ובין השאר הדגיש בפניו כי עליו לומר שאינו יודע אם המצלמות עובדות או לא. יחד עם זאת, נעים בחר לחשוף את השיחות בפני בית המשפט, העיד כי המצלמות עבדו, וכי הוא עצמו נצפה על ידי אברהים במצלמות כחצי שנה לפני כן אוכל ופלים ולא עובד. לא מן הנמנע כי אלמלא שיחה זו הייתי רואה לקבל את גרסתו של אברהים לגבי המצלמות, שהרי מה היה לו לאברהים להתקשר לנעים ולהורות לו לומר כך, לולא חשש שהוא יאמר דברים אחרים? מאידך גיסא, יודגש כי

שיחה זו הוגשה בניגוד לסדרי הדין, לא נודע לבית המשפט אם אכן מדובר בדבריו של אברהים עצמו, ולאברהים לא ניתנה הזדמנות להתייחס לשיחות אלה, לאשר שאכן מדובר בקולו, אלה דבריו וכיוצא בזה. זאת, בניגוד לשיחה הקודמת, לגביה לא היתה מחלוקת כי מדובר באברהים, והתביעה לא חלקה על הדברים.

הנאשם לא הטיח בפני אברהים שהנאשם צפה עמו בצילומים של מצלמות האבטחה כשבוע לפני האירוע, ולא הוגשו צילומים המוכיחים כי המצלמות עבדו, על אף שנטען כי הוא מחזיק בראיות כאמור. הצילומים הנ"ל לא הוגשו לבית המשפט, דהיינו, אם היו צילומים הם לא תמכו בגרסת הנאשם, ואם לאו - מדוע טען אחרת? יחד עם זאת, לא ברור מה חשיבות ראה אברהים בכך שנעים יגיד שאינו יודע אם המצלמות פעלו אם לאו? קיימת אפשרות כי אברהים חשש שנעים יעיד כי המצלמות אכן פעלו, ויתברר שאברהים לא רצה לחשוף ענין זה פן יאלץ לחשוף את סרטוני האבטחה, וצפייה בהם תלמד כי האירוע לא קרה באופן המתואר על ידי המתלונן. ואולם, קיימת אף אפשרות כי אברהים רצה להסתיר ענינים אחרים, אשר אינם קשורים לאירוע. לא למותר לציין כי אברהים נחקר רק ביום 31/10/13, ולא ברור "משך החיים" של סרטוני האבטחה, אם אכן עבדו המצלמות באופן קבוע. מכל מקום, משבחר הנאשם שלא להטיח בפניו את גרסתו כי ישב וצפה עמו בסרטי האבטחה כשבוע לפני האירוע, ללא כל הסבר, כאשר היה באפשרותו לעשות כן, אני רואה להניח כי סיבותיו היו עמו, ולא רצה לאפשר לאברהים לסתור את דבריו. משכך, אני רואה לבחור דווקא בהסבר הנוח לנאשם.

אשר לאסיפת העובדים שכינס אברהים, נעים עצמו - אשר כאמור לא היה מחסידיו של אברהים - העיד כי האסיפה הנטענת התקיימה לאחר שכל המעורבים סיימו להעיד בבית המשפט. כך שדבריו של הנאשם בדבר איומים עליהם או הדחתם לעדות נסתרים על ידי מקור הידיעה עצמו. מכאן, כי דברי הנאשם, אשר מסר מפי השמועה כי אברהים הורה באסיפה לעובדיו מה עליהם למסור במשטרה או בבית המשפט, אינם נכונים. כך או כך, גרסאותיהם של פאיק ושל עקאב נמסרו במשטרה זמן רב לפני האסיפה, וכאמור, מסר פאיק את גרסתו בפני כל העובדים מיד לאחר פציעתו של המתלונן.

לא למותר לציין כי הנאשם עצמו טען שהוא ממשיך לעבוד עם אברהים גם כיום. בנסיבות אלה, חזקה על אברהים כי אם הוא תומך בגרסת המתלונן, נובע הדבר מאמונתו השלמה כי הנאשם הוא שאחראי לפציעתו.

24. גרסת הנאשם

עדותו של הנאשם הותירה רושם בלתי מהימן על בית המשפט, וניכר היה כי עדותו מגמתית, וממוקדת בין השאר בתוצאות ההליך האזרחי בינו לבין המתלונן.

א. ניכר היה כי הנאשם ניסה להתרחק מהמניע לאלימותו נגד המתלונן, מהשלכות האירוע המקדים, והסכסוך שהתגלע בינו לבין המתלונן בגין אלימותו המילולית כלפיו. גרסת הנאשם, אשר הכחיש כל סכסוך בינו לבין המתלונן בעקבות האירוע המקדים, ומסר כי היחסים ביניהם טובים, נסתרת על פניה בעדותו שלו, בדבריו של אברהים ושל פאיק, אשר שמעו על אותו אירוע, אף שלא היו עדים לו, ובעצם בקשתו של המתלונן מאברהים לא להתעסק עוד עם הנאשם. הנאשם היה מודע לביקשה זו של המתלונן, וניסה לתרץ זאת באמתלה שנסתרה

על פניה, כאילו לא היה המתלונן מוסמך לעבודה משרדית, על אף שלפני האירוע המקדים ביקש ממנו הנאשם עצמו להוציא סחורה עבורו, וגם עובר לאירוע זה ביקש הפועל של הנאשם לקבל ממנו מיכל מסויים, שהצית את הסכסוך מחדש.

ב. הנאשם מסר בהודעתו (ת/14) כי ביום האירוע הגיע עובד שלו למפעל לקחת סחורה שהזמין, ולאחר שהמתלונן סירב לתת לו את הסחורה, נכנס הנאשם לתוך המפעל. בעדותו השמיט חלק זה, וסיפר רק כי המתלונן רץ אליו, דחף אותו בשתי ידיו והתכופף להרים צינור מברזל על מנת להכותו באמצעותו, לכאורה ללא כל סיבה נראית לעין.

ג. הנאשם לא נתן הסבר לכבישת גרסתו בקשר למצלמות שפעלו במפעל בעת האירוע האלים, כמו גם בקשר לסחיטה הנטענת של אברהים, ואי מסירתה במשטרה, למרות חשיבות הענין. הוא גם לא נתן הסבר לכך שהגנה לא חקרה את אברהים בנושא הסחיטה, והדברים הועלו לראשונה בעדותו, לאחר שעדי התביעה סיימו למסור את גרסאותיהם. כך גם לא ניתנה לאברהים ההזדמנות להתייחס לגרסת הנאשם בעדותו כי כשבוע לפני האירוע ישבו השניים וצפו במצלמות, כאמור. לא למותר לציין כי הנאשם עצמו העיד כי בעת שאברהים שדרש ממנו לשלם פיצוי למתלונן, ביקש מאברהים לראות את האירוע במצלמות, והלה ענה לו שהמצלמות לא עובדות. הנאשם לא הגיש ראיה כלשהיא בקשר למצלמות במפעל, והראיה היחידה המעוררת תמיהה היא דווקא אמרתו של אברהים לנעים בשיחה המוקלטת. דא עקא, ששיחה זו לא הושמעה בפני אברהים, לא ניתנה לו הזדמנות להתייחס אליה, לאשרה או להכחישה, ומשקלה נמוך.

גם בהנחה שהמצלמות עבדו ביום האירוע, לא ברור האם כיסו את המקום בו אירעה התקיפה, ומה ניתן היה לראות בהן? לא למותר לציין כי הנאשם עצמו בחר שלא לומר במשטרה דבר לענין המצלמות, ולא ביקש מהמשטרה לתפוס את סרטי האבטחה כדי לצפות בהם, על אף שלדבריו ישב עם אברהים במשרד וצפה במצלמות. משכך, חזקה עליו כי לא היה מעונין שהמשטרה תראה את הדברים כפי שקרו בזמן אמת. מאידך גיסא, לא ברור מה הניע את אברהים לומר במשטרה כי המצלמות אינן עובדות, אם אכן פעלו, ואף שהדברים מעוררים חשד, לא מן הנמנע כי אינם מתייחסים דווקא לאירוע נשוא תיק זה. מכל מקום, בהעדר אזכור של המצלמות על ידי הנאשם בזמן אמת, שעה שניתן היה לבדוק את הדברים גם כנגדו, לא יזקף ענין המצלמות לטובתו.

כך או כך, המתלונן, פאיך ועקאב לא היו צד לענין המצלמות, והמניעים של אברהים ושל הנאשם בסוגיה זו אינם מאיינים את עדותם, שהיתה מהימנה עלי לענין קרות האירוע במלואה.

ד. אשר לעדותו של הנאשם בקשר לאסיפת העובדים, ככל שמקורה בנעים, אין צורך להוסיף על הדברים. אם מדובר במקור אחר, ממילא מדובר בעדות שמועה בלתי קבילה. מכל מקום, בהעדר חקירה נגדית בענין זה, סביר להניח כי האסיפה היתה לאחר שעדי התביעה סיימו להעיד, כדברי נעים, ואין ראיה כי אברהים ידע שנעים יעיד כעד הגנה.

ה. הנאשם העיד כי אברהים דרש ממנו לשלם למתלונן פיצוי בסך 180,000 ₪, ולמעשה ניסה לסחוט ממנו כסף. מסיבות שלא הוסברו לבית המשפט בחרה ההגנה להמנע מלהטיח ענין זה באברהים במהלך החקירה הנגדית. בנסיבות אלה, כאשר לא ניתנה לו האפשרות להתייחס לטענה זו, לאשרה, להכחישה, או להסבירה, איני רואה לקבל את דבריו של הנאשם כמהימנים.

הנאשם כבש עדותו בנושאים שונים: המצלמות - לגביהן לא אמר דבר במשטרה ואותן העלה לראשונה בבית המשפט, אסיפת העובדים, לגביה טען כי אירעה לפני שמיעת הראיות, והכסף אותו דרש ממנו אברהים - לגביהם לא חקרה ההגנה את אברהים, ועוד. בהעדר הסבר סביר לכבישתן של גרסאות אלה, שעה שהיה מיוצג ויכול היה לפרוש את טענותיו ולאפשר לעדי התביעה להתייחס אליהן, איני רואה לקבלן לצורך קביעת הראיות בתיק.

25. א. חיזוק ממשי לגבי האופן בו קרה האירוע נמצא דווקא בדבריו של נעים, אשר לא ראה את האירוע, אך שמע כאמור את פאיק אומר מיד לאחריו, באופן ספונטאני, שהנאשם נתן מכה למתלונן, רצה להרוג אותו וברח. לא למותר לציין כי פאיק הפליל את הנאשם מיד לאחר האירוע, ללא כל השפעה מצידו של איש, בשלב בו כל העובדים היו בהלם מפציעתו של המתלונן, ולא תאמו גרסאות ביניהם. יש לזכור כי נעים הינו קרוב משפחה של הנאשם, היה עוין לאברהים ולשאר הפועלים במפעל, עליהם דיבר בביטול, אך התחייב לומר את האמת על האירוע. כאמור, דבריו של פאיק לנעים ולאברהים מיד לאחר הפציעה, מהווים רס גסטה, וככאלה הם קבילים אף לענין אמיתות תוכנם. (השוו ע"פ 7293/97 **עאמר ז'אפר נ' מ"י**, פ"ד נב (5) 460, מפי כב' הש' דורנר).

יודגש כי על אף שאברהים ניסה להורות לנעים מה עליו להעיד, נעים עצמו אמר במשטרה עוד ביום 31/10/12 (נ/5), שלא ראה את הפציעה עצמה מכיון שהיה במקרה, ובעדותו חזר על דבריו ואישר כי שמע את פאיק מספר כי הנאשם רצה לתת מכה למתלונן ולהרוג אותו, וכי ברח. כן סיפר כי המתלונן רדף אחרי הנאשם אך לא מצא אותו, ונלקח לבית החולים על ידי אברהים. בניגוד להוראותיו של אברהים, העיד נעים כי המצלמות פעלו וכי הוא עצמו נצפה על ידי אברהים במצלמות כחצי שנה לפני כן אוכל ופולים ולא עובד.

ב. הנאשם ונעים הדגישו את מעורבותו של אברהים בהליך הפלילי, ואת האינטרס שלו לשיטתם לסייע למתלונן. דא עקא שלכאורה היה לאברהים ענין לתמוך דווקא בגרסתו של הנאשם. לו היו פני הדברים כמתואר על ידי הנאשם, דהיינו: המתלונן הוא שהרים צינור כדי לתקוף את הנאשם, הנאשם הרים את האומגה כדי להתגונן והמתלונן תפס את האומגה ונחתך, אחריותו של אברהים לפציעתו של המתלונן מהמוט שהחזיק לקוחו ושותפו, היתה נמוכה יותר, אם בכלל.

מכל מקום, אני רואה להתייחס לדבריו של נעים בזירות, נוכח קרבתו לנאשם מחד גיסא, קירבה אותה הסתיר במשטרה, על אף שנשאל על כך במפורש, ונתגלתה רק במקרה בסוף עדותו בבית המשפט, ומערכת היחסים הגרועה שלו עם שאר העובדים במפעל לרבות עם המתלונן, עמו רב בעבר.

נוכח כל המקובץ, שוכנעתי כי ביום האירוע, לאחר שהמתלונן סירב לאפשר לנאשם לקחת מיכל שלא היה שייך לו, צעק עליו הנאשם, קילל אותו ודחף אותו. המתלונן דחפו חזרה, והם עמדו זה מול זה, כאשר מקרר קטן ביניהם. בשלב זה, הרים הנאשם את מוט הברזל, הקרוי גם אומגה או פלאך, ועמד להנחיתו על ראשו של המתלונן. המתלונן הרים את ידיו כדי להגן על ראשו, והמוט שהיה במגמת ירידה גרם לחתך עמוק בידו השמאלית של הנאשם ולחבלה חמורה, המתוארת בכתב האישום.

א. הנאשם מואשם בעבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות שזו לשונה:

"חבלה חמורה"

333. החובל בחברו חבלה חמורה שלא כדין, דינו - מאסר שבע שנים."

חבלה ופציעה בנסיבות מחמירות

335. (א) נעברה עבירה לפי סעיפים 333 או 334 -

(1) כשהעבריין נושא נשק חם או קר, דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה;..."

המונח "חבלה חמורה" הוגדר בסעיף 34 כד' לחוק העונשין כ"חבלה העולה כדי חבלה מסוכנת, או הפוגעת או עלולה לפגוע קשות או לתמיד בבריאות הנחבל או בנוחותו, או המגיעה כדי מום קבוע או כדי פגיעת קבוע או פגיעה קשה באחד האיברים, הקרומים או החושים החיצוניים או הפנימיים".

המונח "נשק קר" נתפרש באופן רחב, ויוחס לכלים מסוגים שונים שנעשה בהם שימוש אלים, ואשר גרמו או עלולים לגרום לפגיעה פיזית משמעותית באחר.

"... אין מובנו של "נשק קר" רק לכלי שהוא פוגעני מעצם טיבו ומהותו" וכי "כלי אשר יועד מתחילתו למטרה בלתי אלימה אף הוא בגדר "נשק קר" אם נעשה בו שימוש אלים" (ע"פ 194/94 מדינת ישראל נ' בסנו ([פורסם בנבו], 14.6.1995)...). ברוח דברים אלו נקבע בשורה של פסקי דין כי כלים וחפצים שונים כדוגמת אולר, סכין גילוח, צינור, אגרטל ושרפרף, אשר נעשה בהם שימוש אלים, היוו בנסיבות שבהן נדונו משום "נשק קר" (ע"פ 454/74 חוזה נ' מדינת ישראל, פ"ד כט (2) 589 (1975); ע"פ 556/74 פדידה נ' מדינת ישראל, פ"ד כט (2), 387 (1975); ע"פ 532/74 מדינת ישראל נ' שמש, פ"ד כט (2), 581)...". (ע"פ 371/08 מ"י נ' ביטאו (27/10/08), מפי כב' הש' ארבל; כן ראו ע"פ 4930/02 עאבד נ' מ"י (29/4/04), מפי כב' הש' ריבלין, בש"פ 6183/02 יונתי נ' מ"י (25/7/02), מפי כב' הנשיאה בייניש; וע"פ 8106/07 פלוני נ' מ"י, (22/9/98), מפי כב' הש' ארבל).

עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות הינה עבירה תוצאתית, אשר מרבית יסודותיה העובדתיים קבועים בסעיף 333, וסעיף 335 מוסיף לה נסיבות מחמירות, המכפילות את העונש המירבי הקבוע לצד עבירת החבלה

החמורה בסעיף 333 לחוק העונשין.

היסוד הנפשי הדרוש לעבירה הינו מודעות כלפי רכיבי היסוד העובדתי ובפיזיות כלפי התוצאה. (קדמי, "על הדין בפלילים", חלק שלישי, (מהד' - 2006), עמ' 1294-1300).

"פיזיות בהקשר זה משמעה אחד משניים: אדישות לאפשרות התרחשות של "חבלה חמורה"; או קלות דעת בנטילת סיכון בלתי סביר של התרחשותה של חבלה חמורה ואפילו מתוך תקווה שלא תתרחש...". (קדמי, שם, עמ' 1297).

ב. משהרים הנאשם על המתלונן מוט מתכתי חד ומשונן, וגרם לו לחתך עמוק ולדימום רב בכף ידו השמאלית, חתך בגיד ובעצב, בגינו נזקק המתלונן לאשפוז, לניתוח ולטיפולים אורטופדים, העונים על הגדרתה של החבלה החמורה, נתקיים היסוד הפיסי הנדרש לביצוע העבירה, והוכחו נסיבותיה. לרבות הנסיבה המחמירה שבסעיף 335(א)(1), משהכה הנאשם את המתלונן באמצעות מות מתכתי, אשר הינו בבחינת נשק קר.

ג. אשר ליסוד הנפשי הנדרש לעבירה זו - מודעות ליסוד העובדתי ופיזיות, בין מכח אדישות להתרחשותה של החבלה החמורה ובין מכח קלות דעת (קדמי, שם) - בהתנהגותו של הנאשם בזמן מעשה ולאחריו, הוכחה מודעותו כלפי רכיבי היסוד העובדתי ולפחות קלות דעת כלפי התוצאה שהתרחשה.

הנאשם יצר בהתנהגותו "סיכון ממשי" של גרם חבלה חמורה, שהתממש. חזקה על הנאשם שהרים את מוט המתכת מהארץ, לאחר הצעקות, הקללות והדחיפות ההדדיות, והורדתו לעבר ראשו של המתלונן, פעולה שנחסמה על ידי המתלונן, אשר הרים את ידו השמאלית כדי למנוע מהמוט לנחות על ראשו ונחתך, כי היתה לו מודעות לתוצאות האפשריות של מעשיו, דהיינו חבלה חמורה במקום בו יפגע המוט בגופו של המתלונן. משכך, מתקיים היסוד הנפשי של העבירה, אם עסקינן בפיזיות, או באדישות או בקלות דעת מצידו.

28. לסיכום

נוכח כל המקובץ, משהרימה המאשימה הרימה את הנטל המוטל עליה מעבר לכל ספק סביר, והוכיחה את יסודותיה של עבירת החבלה החמורה בנסיבות מחמירות, אני מרשיעה את הנאשם בחבלה חמורה בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 333 + 335(א)(1) לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ב תמוז תשע"ד, 10 יולי 2014, במעמד הצדדים.